

OMLUVA

Na tomto místě jsme vám v minulém čísle slíbili atraktivní rozhovor s Johnem Lennemem ze srpna roku 1980, tedy poslední Lennemovu osobní zprávu před jeho tragickou smrtí. Bohužel jednání se zástupci vedení žurnálu "The Musician" ohledně koupě publikačních práv nevedla přezatím k ~~smu~~ uzavření oboustranně výhodné smlouvy. Až vrcholná schůzka dne 12.12. by měla vnést do celé záležitosti jasno.

Namísto avizovaného článku přinášíme neméně zajímavou historickou reportáž z arabsko-izraelské války z roku 1967, převzatou z časopisu "Life". Vzhledem k současné napjaté situaci v oblasti Středního východu se domníváme, že i tento dokument má svou aktuální hodnotu.

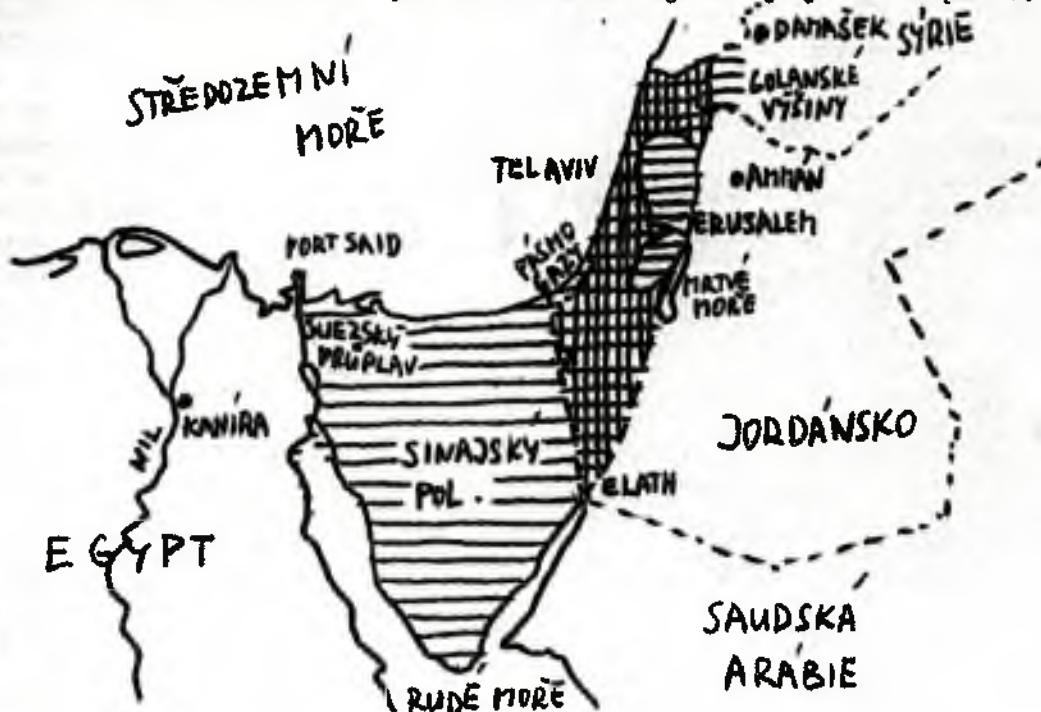
J.M.C.

FANTASTICKÁ VÁLKA A JEJÍ VÝSLEDEK

/Life International Vol.43, No.1 July 10, 1967/

Theodore H. White

Delů po svazích Herodeva města jely raketíci izraelské tanky značky Sherman do války. Pod nimi se rozkládaly tiché vody Galilejského jezera a na syráské straně - nad vodami v nichž rybařil Petr - visely oáry dělostřeleckého dýmu spolu s černými chochmely po výbuších leteckých pum. Vrtulník nad památníkem Máří Magdaleny působil přeludovým dojmem. Přepřavoval raněné přes jezero nížko nad zelenými háji hory Blaženosti. Zde kázal kdysi Kristus a na úpatí hory způsobil zázrak nasycení davů chlebem a rybami. Vrtulník pomalu přelétává neúředné kopce s roztroušenými černými čedičovými balvany a rudými bodláky a pak mizí mezi hřbety pohoří Hattin, kde se před 900 lety utkal Saladin s křížáckými těžkoobdělci, zahnal je na útěk a některé dal stít. Tato představa se nyní vymyká chápání.

Mapa ukazuje, jak Izrael více než dvakrát zvětšil rozlohu svého území

▨ - Izrael v hranicích ze dne 4.6.1967

▨ - získaná území

Ale díky hřmotu dělostřeleckých útoků z nitra Sýrie stává se tato vize opět reálnější - opancéřované tanky a nákladní auta se kymáčí do kopečků v hlubokých kolejích - mrtví leží podél cesty pod plátny, jejich přílby visí za nimi na kůlech. Četa izraelských minometčíků si prohlíží syrský nákladník sovětské výroby, pak se dá do opravování a nakonec všichni tančí radostí, když motor opět naskočí. Pustá arabská vesnice se svými medově zbarvenými zdmi je tichá až na ozvěnu dělostřelby - čísi hlas podél linie obrněných vozů a nákladáků: "Uvolněte cestu! Ranění se vracejí!" - pak projíždí sanitka citlivě vyhledávající kolej vyjetou mezi skálami.

Vrátili jsme se domů z frontové linie pozdě odpoledne, abychom se umyli a odpočinuli si v kibbutzi Dan - nejsevernějším izraelském sídle.

Izraelská vojska zaujala pozice na východním břehu suezského průplavu

Kibbutz žil v neklidném ovzduší již dlouhou dobu - skladiště bylo ostřelováno před několika lety a elektrický generátor byl rovněž napaden ze syrských hor. V osadě pěstují kuřata, krávy, jablka, včely a mají též rybník pro chov kaprů. Před dvěma týdny odešlo z celkového počtu 500 obyvatel 50 mužů a žen kvůli mobilizaci, takže když Syřané 6.6.1967 v 7:30 napadli kibbutz, mohlo zaujmout obranné postavení pouze 24 mužů středního věku, zatímco nezletilí je zásebovali municí. Baruch Fischer, 50-letý sadař velel dvěma 8 mm-ovými minomety vzadu blízko kurníků. Když syrská setnina zaútočila, čtyři automatické pušky v přední zákepevé linii zastavily nepřítele na louce pod lesíkem. Pak velitelské stanoviště žádalo Barucha o podporu. 150 salv během 20 minut útočníky úplně zničilo. Někdo by mohl považovat za zázrak, že byl syrský útek odražen - vždyť granáty Syřanů dopadaly pouhých 15 yardů od Baruchových minometů. Přísný zásah by znamenal konec odperu vesničanů. Fischer v tom nevidí žádný zázrak: "Neměli jsme kam jít. Jedině zůstat zde nebo zemřít." Později dodal, že i kdyby Syřané přešli přes osadu, izraelská armáda by ji za hodinu získala zpět. Jenže do té doby, řekl Fischer, by vesničané zemřeli - takže museli bojovat.

Stejně míněná převládala v celém Izraeli. Nikdo nepochybuje, že Američané by nakonec dosáhli ukončení blokády Aquabského zálivu - jenže jak vyhlásilo ministerstvo zahraničních věcí v Jeruzalémě, v době, kdy by blokádu otevřeli, našli by cestu do mrtvé země.

Izrael - tato země žije stále na hranici nočních můr a snů s momenty extáze. A bylo by nesmyslné snažit se logicky popsat vše, co obyvatelé židovského státu zažili a pociťovali. Legendy se zde tradují z generace na generaci. Vlajka Židů vlaje nad Jeruzalémem poprvé po 1900 letech, kdy Římané srovnali svaté město se zemí.

V současnosti tep celého starověkého města řídí izraelské ruce. Tam, kde křižáci, paša nebo legionáři tvořili kdysi zákony, hlídají izraelští vojáci. maskáčích, se samopaly přes rameno, čezí přechody, posvátná místa - kráčí ulicemi a říkají "Šalom" - Mír.

Kibbutz žil v neklidném ovzduší již dlouhou dobu - skladiště bylo ostřelováno před několika lety a elektrický generátor byl rovněž napaden ze syrských hor. V osadě pěstují kuřata, krávy, jablka, včely a mají též rybník pro chov kaprů. Před dvěma týdny odešlo z celkového počtu 500 obyvatel 50 mužů a žen kvůli mobilizaci, takže když Syřané 6.6.1967 v 7:30 napadli kibbutz, mohlo zaujmout obranné postavení pouze 24 mužů středního věku, zatímco nezletilí je zásebovali municí. Baruch Fischer, 50-letý sadař velel dvěma 8 mm-ovými minomety vzadu blízko kurníků. Když syrská setnina zaútočila, čtyři automatické pušky v přední zákepevé linii zastavily nepřítele na louce pod lesíkem. Pak velitelské stanoviště žádalo Barucha o podporu. 150 salv během 20 minut útočníky úplně zničilo. Někdo by mohl považovat za zázrak, že byl syrský útek odražen - vždyť granáty Syřanů dopadaly pouhých 15 yardů od Baruchových minometů. Přísný zásah by znamenal konec odperu vesničanů. Fischer v tom nevidí žádný zázrak: "Neměli jsme kam jít. Jedině zůstat zde nebo zemřít." Později dodal, že i kdyby Syřané přešli přes osadu, izraelská armáda by ji za hodinu získala zpět. Jenže do té doby, řekl Fischer, by vesničané zemřeli - takže museli bojovat.

Egyptské rakety sovětských značek /SA-2/ padly na Sinajském poloostrově do rukou Izraelců. Rakety měly chránit jižní přístup k Suezskému kanálu.

Jenže mír je zatím v nedohlednu. Sami Izraelci neví, co si s vybojovaným vítězstvím mají počít. Jejich ozbrojené síly stojí hodinu cesty od bezbranného Damašku, dvě hodiny cesty od Ammánu a čtyři hodiny od Káhiry. Jsou zmateni vlastními vyhlídkami. Je těžké pohlížet kupředu, ale zcela nemožné dívat se zpět. Málo chybělo a z vítězů by byly oběti.

Oddělit fakta od legend posledních čtrnácti dnů je obtížné, zvláště zde, v kolébce mýtů.

Na svazích hory Sion, u hrobu krále Davida, je památník miliónů bezjmenných Židů, zavražděných v hitlerovském Německu. V dolní jeskyni může návštěvník číst v mihotavém světle svící nápis z hebrejské Bible: Černým popelem je na kameni napsáno: "Hlas krve tvých bratrů volá ke mně z hrobů."

Izraelci jsou Židé, kteří si přísahali, že se už nikdy nestanou obětí beránky a jejich armáda je zhmotněním tohoto odhodlání. Národní politika je roztržistěná více než kde jinde - příliš mnoho jazyků, obyčejů, zkušeností a pověr sebou přinesli přistěhovalci ze svých bývalých domovů. Ideologie a neústupnost podpořily tento proces. Ale armáda představuje základní kámen politiky přežití a jako taková sjednocuje všechny lidi, kteří chtějí žít. 18-leté dívky jsou povolávány k výkonu 20-měsíční záložní služby. Rodinami jsou vychovávány tak, jakoby neměly jinou možnost, než se vdát nebo vstoupit do kláštera. Armáda má skutečně lidový charakter. Mladí lidé se zde poznávají, žení se a vdávají a armáda dispenuje rabíny, pořádá bankety a svatební hostiny. Je zároveň i velmi zdatná. Bereme-li jako měřítko organizovanosti armády mobilizační proces, pak jsou Židé schopni povolát do zbraně 10% z celkových 2,300 000 obyvatel během 48 hodin. Armáda brání cí Izrael bere bojové nadšení jako samozřejmost. Ovšem přitom přísně dodržuje strategii vynucenou zeměpisnými podmínkami. Na východní frontě čekají dva nepřátelé - Sýrie a Jordánsko, rozležené na historických hřebenech a kontrolující každou píď přímořského pruhu izraelské roviny. Na jihu tvoří hranici nejdříve Sinajská poušť a za Suezským průplavem silný Egypt, vy-zbrojený sovětskými zbraněmi. Za těmito nejbližšími sousedy se v kruhu rokládají Irák, Saúdská Arábie a další arabské národy - celkem přes 80 000 000 nepřátelských Arabů. Uvedená situace vyžaduje neustálou bdělost, přestože se arabské státy nemohly dohodnout a často stály proti sobě. Jenže pokud se spojily, a Izrael byl nucen mobilizovat, než by jeho pravidelná 50 000-členná armáda vzrostla na 300 000, Arabové by mohli udeřit a celou zemi zničit. Po deset let nesli Izraelci nepřetržitě tuto zátěž kladoucí vysoké nároky na zpravodajskou službu MOSAD a politickou uvážlivost vládních představitelů.

/ dokončení v roce 1991/

J.M.C.

①

TO VÍŠ, ŽE NA TO
DEZAPONIENU - MYSLIM
NA TO, KUDY CHODÍM!

②

Why

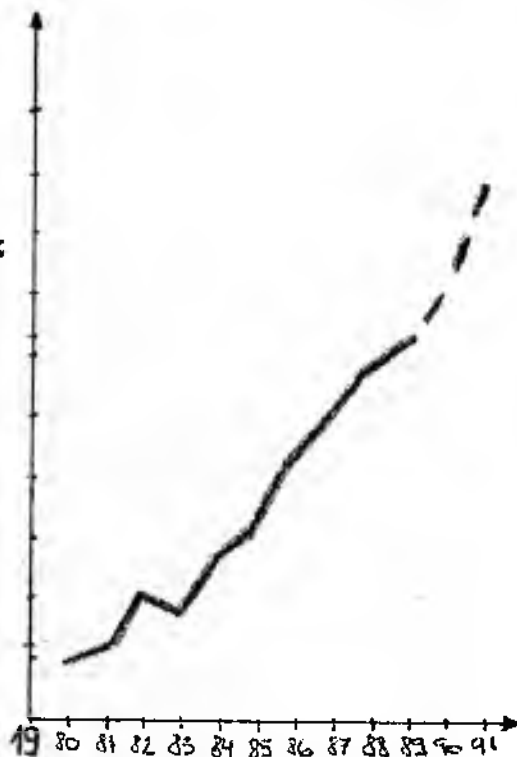
ZE ZAHRANIČÍ

GRAMOTNOST A JEJÍ TENDENCE

Redaktoři ID seskupení kolem sekce zahraničních záležitostí již delší dobu úí když přece jen nepravidelně/ sledují mimo jiné i situaci ve formálně volně přidruženém ~~státu~~ teritoriu s vnitřní samosprávou - Niue. Tento svým způsobem takystát leží ve střední části Tichého oceánu, východně od soustroví Tonga. Svou rozlohou - 259km² - jistě nepatří ke světovým velmocem, ale přesto sehrál dosti významnou roli v pozorování růstu gramotnosti ve světě, vyhlášeném vloni na jaře mezinárodní organizací UNICEF. Naše sekce se do celé akce zapojila sice poněkud později, ale o to vehementněji. Samozřejmě s ušlechtilou finanční podporou již zmíněné organizace. A zřejmě díky nasazení a úsilí, s jakým jsme pracovali, dosáhli jsme - proč to neřící - vynikajících výsledků. Zpráva s našimi závěry je v současné době projednávána příslušnou komisí UNICEF, a jak nám sdělil místopředseda této komise - pan Helehele z Naurské republiky -, nebude to již dlouho trvat a naši sekci se dostane mezinárodního uznání. Přesto nám však nedočkavost a tak trochu i pycha nedala, abychom naši zprávu, byť jen ve zkrácené verzi, neotiskli.

Ostrov Niue je korálového původu, 13% území pokrývají lesy, podnebí je tropické. Od 1. října 1974 je řízen vnitřní samosprávou. Otázky obrany země a zahraniční politiky však nadále spadají do kompetence Nového Zélandu. Na ostrově žije asi 4200 lidí, převážně Polynésanů. Úředním jazykem je angličtina. Touto řečí plynule hovoří téměř 78% obyvatel. Aktivní jazyková znalost ale zdaleka neodpovídá úrovni gramotnosti. Ještě v roce 1980 se gramotní občané dali spočítat na prstech několika rukou /bylo jich asi 13%/. Ale podle výzkumu z roku 1989 stoupla gramotnost na 63% a nadále si uchovává stoupající tendenci /viz graf/. Co je příčinou tohoto obrovského růstu? V podstatě my, odborníci, kolísáme mezi třemi variantami:

1. Důvodem je rozvoj turistiky. Zatímco v roce 1980 navštívilo ostrov 765 turistů, v roce 1989 činila jejich numerická hodnota již 3 878. Díky srdečnosti obyvatelů ostrova došlo k navázání mnoha srdečných kontaktů, následkem čehož se utěšeně rozrůstá korespondence. Jsou zaznamenány i dvě smíšená manželství.
2. Další možnou příčinou může být i působení církevní organizace NZN /nepodařilo se nám bohužel zjistit, co tato zkratka znamená/. Tato organizace se sídlem v novozélandském městě Hokitika se zabývá kromě své hlavní činnosti /tj. šíření křesťanství/ i suplováním knižního trhu, který na Polynéských ostrovech není téměř rozvinut.
3. Poslední verzi, která začíná získávat stále více zastánců, je teo o přímé souvislosti růstu nacionalismu mezi částí obyvatel ostrova a růstem gramotnosti. Zastánci této teorie poukazují především na to, že v roce 1986 začíná vycházet jediný deník země a to Afoli Today /Afoli je hlavním městem ostrova a žije v něm asi 500 obyvatel/ a také na dílo nepříteli známého spisovatele a básníka Ulehu Eleble, jehož sbírky např. Voice of Underground či román The Red Shine over Afoli nacionalismem skutečně jen srší, ale přesto si získávají neu- stále rostoucí okruh čtenářů.

Z tohoto hlediska tedy bude vývoj na Niue velice zajímavý, ale to již není předmětem této zprávy.

Jak je vidět, výklady problému mohou být různé a v případech tezí 1 a 3 i mírně protichůdné. A to je právě úkolem komise UNICEF, aby naše závěry posoudila, doplnila a případné nedostatky odstranila. Již dnes však víme /opět díky povídkovosti páne Helehele/, že na základě našich výsledků bude sestaven jakýsi algoritmus, který ulehčí pomoc těm najzanedbanějším oblastem naší zeměkoule. Bude zřejmě propagována a finančně zvýhodňována turistika do zemí Třetího světa, rozvíjena činnost různých charitativních či vzdělávacích spolků, a tam, kde to jinak nepůjde, bude cestami tajných služeb rozdmýcháván plamen nacionalismu a šovinismu.

Myslím, vážení čtenáři, že po přečtení předchozího odstavce s obdivem smeknete před naší vykonanou prací a přestanete nám do redakce zasílat rozhořčené dopisy se sentencemi o zbytečnosti, ba až škodlivosti našeho časopisu. My skutečně nejme harpyjeři, vysávající peníze z kapes danových poplatníků, nýbrž velice poctivě a velice těžce pracujícími lidmi, kteří nedbajíce o svůj vlastní prospěch, plní stoprocentně úkoly jim zadané. Touto cestou vás ~~směle~~ ohceme milý čtenáři požádat i menší příspěvek na novou rotačku. Náš osud je ve vašich rukou, repektive ve vašich šraňtoflích, neboť bez rotačky, nejme schopni zajistit vám i nadále pravidelné setkání s našim listem. Předem vám za příspěvky děkujeme.

Za redakci Ilegální demokracie

Horst

Ať má ID více stran
to vzkazuje nám Ku-Klux-Klan.

ID nechte jenom hlupák
dal se slyšet Ede Cupák.

V ID - tam mám své druhy
usmívá se Pavel II.

ID léčí můj světobol
přiznal se nám Helmut Kohl.

ID má význam obrovský
usoudil Miša Zantovský.

ID - to je super
vyzpíval nám rocker Cooper.

ID vtípem pořád hýří
notuje si furt Bush Jiří.

V ID je vždy plno srandy
v závěti psal Warhol Andy.

ID - toť originál
řek Tomášek - kardinál.

ID to je ehlouba světa
napsala nám Margareta.

Na tiskovce řekl Čalfa
ID - toť omega i alfa.

Rád vzpomínám na "Idáčko"
usmál se astronaut Grečko.

ID si čte v neděli
taky Led Zeppelin.

ID - ber všechno sklidem!
Radí nám Plastičtí lidé.

DE ODCHÁZEJÍ
VILK ZŮSTÁVÁJÍ
(POKUD SE JICH
STACÍ DOPUSTIT)

S hlubokou lítostí a srdečným zájmem
Vám oznamuji, že našim hostům čeká,
slavnost, veselice, mše a doprava

Slováckou hostu s vynášeným fěrtuchovníkem

kteřá se měla konat 8. 11. v Uherském Hradišti.

Vzhledem ke zhoršení mé vleklé choroby (o mých
uhyblých viz Zaměstnankova studie - kam knačí Hobeš a
kdy dojde) musel jsem akci zrušit, neboť organizace
brameno a je v těchto dnech pro mě příliš těžká.
Než - nastojte! Nikdy není psáno o dni nejznámější
folklorista Zdeněk Kalužka navrhl, že fěrtuchovník třeba
vynášet třeba na jaře. Tímto slavností by už měla být
dlouhodobě připravenou a teď, kterou se stane tou
díkou, že umění folkloru v jeho směřování. Proto VAS
vyzdvám, abyste již teď začali pracovat na svých
programových blocích (PRAŽSKÉM, CHOCENSKÉM, BULHARSKÉM,
BUCHLOVICKÉM, TUPEŠACKÉM), který by kromě tance a
živého zpěvu měl sestávat z lidové folklorní hry
(aktovky), a posuma heavy-folklorní hudby na kytarách.
Tož na brzké evčání, pozdraví.

OK

NEZDRAVÝ PARAZITISMUS V OBCHODĚ S POTRAVINAMI

" Ani tam nechodte, kradte! Ten, ta kurva zlodějská! Vyženil barák, má všechno a ještě kradte, měl už dávno sedět v kriminále!"

Taková a podobná slova jsou často u prodejny potravin na Zahradách v Buchlovicích. Kladu si otázku: Jsou tyto výlevy rezlícených lidí opodstatněné? Slabá chvíle přejde a odpovídám si sám hlasem silným - A n e !

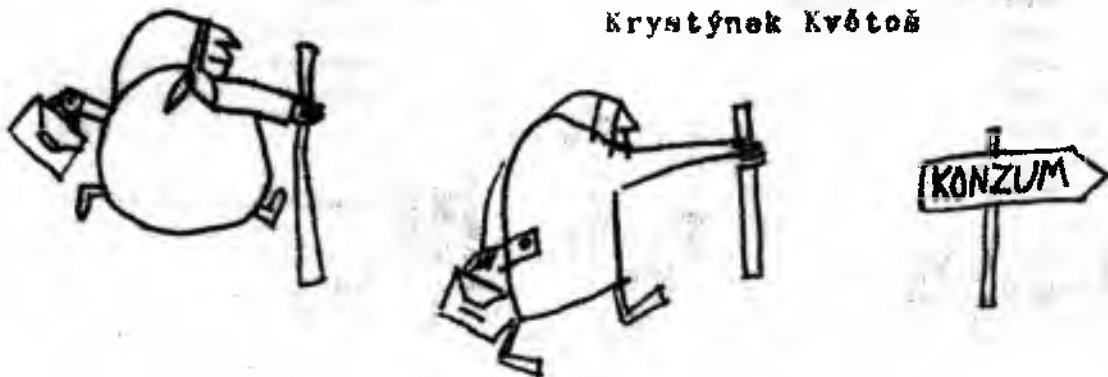
Možná, že by i kompetentní orgány zajímaly boční kšefty vedoucího prodejny Stanislava Ryby, ale... když Vám odpoví kontrolní orgán Jednoty Uh.Ostroh, že Stana je přece perfektní kluk, že s ním byl na školení a ..... a je po stížnosti a Ryba má volné pole působnosti k rozkrádáckám a šmelině dál. Pochlastává se dále v zadních prostorách prodejny do noci a kuji se přitom různé zlodějské pikle např. s vrchním z restaurace apod.

Zajímavý by mohl být i pohled na nákupnu ovoce, kterou si výše jmenovaný zloděj rozšířil sortiment výdělečné šmeliny. Ale nejede v tom sám, jeho pravou rukou je prodáváčka Hložková, tvářící se všeobecně mile, ale její rafinovanost v okrádání, šmelení a předražování a zatajování zboží je exemplární. Tato věrná dvojice se specializuje především na staré lidi vyznačující se již zapomnětlivostí a slabým zrakem. Až na několik desítek oblíbenců/ruko-myčů a podobných kvasných živlů a pochlebníků/, kterým vždycky oba podstrojují, vychytávají sáčky s nedostatkovými potravinami, okrádají i ostatní věkové i sociální kategorie lidí.

Od pestižených, z vlastní i rodinné zkušenosti, bych vám mohl vyprávět o nejběžnějších zlodějích, jakými jsou např. neproplacení peněz za prázdné láhve, míchání tvrdých a měkkých rohlíků, přelepování cenových nálepek na balíčkovém masu, takže se třeba stane, že polepslý důchodce za sáček zaplatí až dvojnásobek a všechno dedatečně potom zjistí doma. Ale co je nejpedlejší u těchto výše jmenovaných zlodějů... úmyslné nedávání lístků s cenami a součtem nákupu a běžné předražování/např. místo 0,50 Kčs naklepnuto na lístku 5,00 Kčs/. A specialita pro důchodce! Vracení při placení do nižší částky, než kterou kupující/platící/dal u poklady. Např. kupující dává 100,- korunovou bankovku a obchodník vrací do padesátky a do očí drze tvrdí starému člověku, že se mylí, že mu přece podal padesátku./Potom Ryba nahodí svůj dotčený obličej! /

Řekli byste, běžné vāude, ale a bych se bál jít nakupovat, že mě pokusí této zloděj ošidit. Proto podporuji malou privatizaci s tím, že se u nových majitelů a personálu nebude dávat přednost lidem, kteří pracovali tam dříve. Tite/podobní Rybům a Hložkovým/, patří na dlažbu už dávno, protože se ani nesnažili poučit z těch mnoha odhalení, při kterých jim řada občanů vytkla jejich zlodějskou máni. Pokud nenastane zdravá kupecká konkurence a opravdový vztah mezi prodávacem a kupujícím, budou nadále taková parazitní individua kazit pověst všem obchodníkům a sektoru státního obchodu.

Krystýnek Květoš

THE END